

No hi ha treva

Fa exactament dos mesos la moció de censura presentada per Pedro Sánchez en nom del grup parlamentari del PSOE va aconseguir el que semblava impensable: reunir a totes les forces representants o que pretenen ser-ho dels treballadors (PSOE, IU/Podemos) i els pobles –particularment el poble català i el basc (ERC, Sortu, Compromís i PDeCAT, PNB). Sens dubte amb interessos de vegades contradictoris aquestes forces es van sumar per fer caure al representant genuí de les institucions heretades del franquisme i a la seva “marca blanca” Ciutadans.

La moció de censura i la formació del nou govern, més que una maniobra parlamentària, era i és el resultat de la resistència dels treballadors en tot l'Estat, i dels pobles –d'entrada, però no solament el català– contra la política de regressió social i antidemocràtica del PP

Però el PP actuava en nom de la Monarquia i del capital financer. Recordem el discurs del rei del 3 d'octubre i les decisions de les grans empreses de deslocalitzar la seva seu social de Catalunya. La caiguda de Rajoy va ser per tant una derrota de la Monarquia i del capital financer, i més quan Rajoy vivia cercat per la mobilització dels pensionistes.

En les últimes setmanes, Sánchez ha multiplicat gestos i promeses, obrint perspectives. El 17 de juliol, en la seva compareixença al Congrés, Sánchez va anunciar un “gir social” i la necessitat de trobar una sortida política a la qüestió catalana. Gir social que entre altres coses es concretava en el restabliment de la sanitat universal, emprendre el procediment per derogar l'art. 315.3 del Codi Penal, altres mesures genèriques sobre ocupació juvenil, i exhumar les restes de Franco del Valle dels Caiguts.

Responent a aquest discurs, els sindicats, particularment José María Álvarez –secretari de la UGT– va plantejar que cal passar de les paraules als fets. Encara que en la reunió del dimarts 24 de juliol amb Sánchez, la ministra del Treball i el secretari de la Confederació Europea de Sindicats, aquests dos últims van declarar que potser calia ajornar la derogació de les reformes laborals i solament modificar les mesures més lesives. Aques-

ta moderació la van justificar perquè el govern tenia una base minoritària. Però més minoritària la tindrà si no compleix les grans reivindicacions, com derogar la reforma laboral.

Els grans empresaris i la banca passen a l'atac

Després dels primers dies de sorpresa els grups de capitalistes i les patronals han passat a l'atac contra el Govern, no tant pel que ha fet, sinó pel perill del que, davant la pressió dels treballadors, pugui fer. Així, pocs dies després d'haver signat l'acord salarial (AENC, 4 de juliol) d'abast ultramínim, Rosell va declarar que aquest acord està en perill si el Govern augmenta els impostos a les empreses (el tipus impositiu efectiu de les grans empreses a Espanya no supera el 9 per cent, un de les més baixos de la Unió Europea, quan les empreses baten rècords de beneficis).

Per la seva banda, una de les dues majors empreses “espanyoles”, Telefònica, en la seva Junta d'Accionistes del 8 de juny, va rebre així al nou govern: les regulacions europees a les telecos drenen el seu creixement, les obliguen a competir en condicions poc avantatjoses, quan aquestes empreses són la clau per a l'economia digitalitzada. No és cert, els superbeneficis d'aquestes grans empreses són la clau per sotmetre el país al saqueig, a una especulació voraç.

Aquests últims dies, davant la persistència de Sánchez, la presidenta Botín i la Junta d'Accionistes del Banc Santander ha pujat el to i el volum de les amenaces. D'una banda, el Santander encapçala la banca, que a Espanya té un pes aclaparador. Bankia ja li ha secundat.

En aquesta situació s'inicia el debat sobre el pressupost de 2019 (recordem que el nou govern va acceptar mantenir el pressupost 2018 de Rajoy (contra el qual havia votat) prometent un pressupost social per 2019.

Amb el suport de Brussel·les

La gran banca compta amb el suport –devaluat– de la Comissió Europea que té el cinisme de dir-li a Sánchez la “obligació” de reduir el dèficit públic fins al 2,7%, com havia promès Rajoy. El Govern ha assenyalat que s'arribarà al

2,9%, denunciant que els governs de Rajoy prometien rebaixar el dèficit i feien el contrari. En aquesta Carta havíem assenyalat que la Comissió Europea li deixava passar tot a Rajoy, per sostenir-li davant tantes crisis de governs europeus. Ara ve Sánchez-Calvió amb xifres reals, tocant als bancs, que donen un marge de varis milers de milions d'euros per a alguns gestos, inclòs donar un indispensable respir al finançament autonòmic (quina reforma està paralizada des de fa 10 anys). I això és intolerable.

La nova joia del PP, Casado, exigeix al Govern que redueixi el dèficit com va prometre Rajoy. És a dir, que aquest Govern ha de reduir el que el que no va reduir Rajoy i més, actuant com el govern més antiobrer, antisanitat i antieducació.

11000 milions d'euros és el pressupost que es juga en aquesta operació. I aquesta super retallada l'ha d'empendre Sánchez perquè a la Comissió Europea li sembla intolerable que hi hagi governs que tractin de limitar una mica les retallades, en lloc de retallar més. Encara que això comporti agreujar el col·lapse autonòmic general, dificultant més resoldre la qüestió catalana. Però això sí, el descrèdit de Sánchez taparia els nous casos de corrupció del règim en curs.

Quin és l'interès de la majoria social?

D'entrada siguem clars, aquests milions no determinen tota l'acció de govern. Però establim criteris: davant els «endevins» que ahir intentaven atemorir amb la suposada fortalesa de Rajoy i avui criden a la moderació per no enemistar a empresaris i institucions, la pregunta és para qui es governa?

Si realment el Govern busca el suport dels treballadors i els pobles, o sigui de la majoria, el camí és clar: donar resposta a les reivindicacions, des de la derogació de les reformes laborals i de pensions a l'alliberament dels presos polítics catalans, i la derogació de la *Llei Mordassa* i l'article 315.3 del Codi Penal.

No estan solament en joc les majories parlamentàries. El PP està lluny d'haver superat la seva crisi, el resultat del seu Congrés ha demostrat que està partit per la meitat i no ha resolt cap dels seus problemes, començant pel propi Casado i el seu màster.

El vot al Congrés dels Diputats

El 27 de juliol en el plenari del Congrés dels Diputats, la proposta de sostre de despesa per elaborar els pressupostos del 2019, que va plantejar el Govern, va ser derrotada pel vot en contra del PP i Ciutadans, i l'abstenció d'Units Podem i els grups nacionalistes, excepte el PNB.

L'abstenció d'aquests grups va ser justificada dient que l'augment de despesa social de 6.000 milions d'euros era insuficient. No obstant això cal constatar, que en el marc dels pactes d'estabilitat imposats pel capital financer per mitjà de la Unió Europea, els marges són mínims.

Un govern que vulgui donar resposta, encara que sigui de forma limitada, a les reivindicacions dels treballadors i

els pobles portarà a desafiar els dictats del capital financer, les seves institucions internacionals, la UE i FMI, i nacionals com la Monarquia i les lleis que regeixen l'ordenament pressupostari del país, que de moment permeten entre altres coses que el Senat veti les decisions de la cambra baixa.

El combat del moviment obrer

El moment és per tant propici per detenir i revertir les retallades, passar a l'acció és la responsabilitat de les organitzacions. Els treballadors estan disposats, com els taxistes.

Mentre el capital financer està deslligat, seria un error gravíssim trencar l'aspiració dels treballadors a la mo-

bilització unida per donar una bolcada política. És indispensable la unitat i la mobilització en aquests moments. Seria greu contenir als treballadors per un "respecte a la crisi de les institucions" que han causat aquesta crisi i són el veritable obstacle per treure el país del laberint. Això permetria que tiressin endavant Botín i els grups capitalistes.

El moviment obrer ha d'establir la relació estreta entre la defensa dels drets i el combat contra el règim monàrquic. Per sortir de la incertesa del moment, no cal renunciar a cap dret. I la lluita per la República deslliga les mans de les organitzacions: no, no som responsables de sostenir a les institucions de la corrupció. Estem per la democràcia.

Un respir per al president francès

La crisi institucional oberta a França ha tingut àmplia repercussió internacional, particularment al nostre país. Aquest divendres 27 de juliol, Marc Bassets columnista habitual de «El País» titula així el seu article... *"Quan un governant afronta problemes interns...no hi ha gens millor que viatjar"*

En efecte la seva visita a Madrid i Lisboa busca apartar-ho de la seva malaltesa política que ha sacsejat el nostre país germà, França. Al marge dels temes tractats, com la suposada política humanitària europea davant la tragèdia dels refugiats, que mereix tota la nostra atenció i acció des del punt de vista dels interessos dels treballadors siguin de la nacionalitat que siguin, és bé detenir-se en la crisi a França, que és una crisi del règim de la V República.

Sabem i constatem que tots els règims europeus estan en crisi, producte de les exigències del capital financer, que dicta als governs els pitjors atacs contra drets i llibertats.

La forma que pren la crisi és particular a cada país.

Així el règim francès, mal anomenat republicà, és producte d'un cop d'estat en 1958 realitzat per De Gaulle. Cop d'estat que pretenia acabar amb les conquestes de la classe obrera —producte de l'onada revolucionària de la postguerra

(44/45)—, atacar les llibertats i integrar a les organitzacions. Des del 58 aquesta contradicció segueix en peus.

Macron va ser triat a causa del desmantellament de TOTS els partits tradicionals. I intenta, per dur a terme el programa del capital financer, accentuar el caràcter presidencialista/bonapartista del seu règim, o sigui un poder gairebé absolut, per sobre del parlament i que intenta governar sense cap negociació.

Això explica que un fet menor —l'assumpte Benalla— s'hagi convertit en un assumpte d'estat. Us convidem a llegir el dossier que aquesta setmana (25 de juliol- 1 d'agost) ha publicat «*Information Ouvrieres*», setmanari que va fundar fa 60 anys Pierre Lambert, i que és òrgan del Partit Obrer Independent a França. Podeu llegir-ho en:

<http://www.informacionobrera.org/?p=1281>

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reus, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reus, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadors i treballadores, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta